

DE HERVORMING VAN HET TOEZICHT OP DE FINANCIELE SECTOR IN BELGIE

*Uiteenzetting van de heer Guy Quaden, Gouverneur van de Nationale Bank van België,
voor de Commissie Financiën van de Kamer van Volksvertegenwoordigers,
Brussel, 18 juni 2002*

Op 10 juli 2002 heeft de Kamer van Volksvertegenwoordigers een belangrijke hervorming van het toezicht op de financiële sector aangenomen. Deze hervorming werd voorgesteld als de belangrijkste ter zake sinds de oprichting van de Bankcommissie in 1935.

Deze hervorming verleent de Nationale Bank van België een coördinerende rol in het toezicht op de financiële sector en doet het Belgische model aansluiten bij de in de meeste landen van het eurogebied geldende situatie.

De hierna volgende tekst is de uiteenzetting die door de heer Guy Quaden, Gouverneur van de Nationale Bank van België, op 18 juni 2002 gehouden werd voor de Commissie Financiën van de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

Daarin worden de redenen toegelicht waarom de Bank van oordeel is dat dit ontwerp globaal gezien een passend antwoord biedt op de uitdagingen die de recente ontwikkelingen op de financiële markten doen rijzen.

Mijnheer de Voorzitter,
Dames en Heren Volksvertegenwoordigers,

De Nationale Bank van België verwelkomt het door de regering ingediende wetsontwerp* betreffende de hervorming van het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten. Voor de Bank is met name het hoofdstuk betreffende de coördinatie van het toezicht op de financiële sector van belang en mijn commentaren zullen derhalve vooral gaan over de institutionele regelingen die in dat hoofdstuk worden voorgesteld.

Dit ontwerp bevat heel wat andere belangrijke bepalingen die bedoeld zijn om het Belgische financiële centrum te voorzien van een wettelijk kader dat aangepast is aan de meest recente ontwikkelingen op de financiële markten. Aldus conformeert het hoofdstuk betreffende de secundaire markten voor financiële instrumenten de wetgeving aan de ontwikkelingen die zich hebben voorgedaan op de effectenmarkten (meer bepaald aan de concentratiebeweging in de handelsplatforms, die met name gestalte kreeg in de oprichting van Euronext), maar ook op het niveau van de verrekening- en vereffeningsinstellingen (zoals Clearnet en Euroclear).

* Goedgekeurd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 10 juli 2002 en door de Senaat op 18 juli 2002.

Ik stel met voldoening vast dat de bevoegdheden van de Bank in het vlak van toezicht (of *oversight*) op de verrekening- en vereffeningssystemen in het wetsontwerp uitdrukkelijk worden bevestigd. Deze bevoegdheden, die nauw samenhangen met de bevoegdheden van het Europees Stelsel van Centrale Banken (ESCB) in verband met het toezicht op de betalingssystemen, vormen immers één van de bijdragen van de centrale banken tot de stabiliteit van de financiële stelsels.

De gebeurtenissen van 11 september 2001 toonden de uiterst belangrijke rol aan die de betalings-, verrekening- en vereffeningssystemen vervullen voor de goede werking van het financiële stelsel waarvan ze als het ware het kanalenstelsel zijn. Het is derhalve essentieel die systemen zodanig te ontwerpen dat het gevaar van vastlopen enerzijds of besmetting anderzijds wordt geminimaliseerd. De groeiende internationalisatie van de financiële transacties en instellingen heeft hun rol enkel nog versterkt en spoorde de centrale banken in de hele wereld ertoe aan de goede werking ervan te bevorderen.

Het feit dat ons land onderdak biedt aan enkele van de belangrijkste actoren ter wereld op het gebied van de back-office van effectentransacties, zoals Euroclear of SWIFT, noopt de Bank er reeds tal van jaren toe een baanbrekende rol te vervullen inzake het toezicht op die systemen, een rol die vandaag uitdrukkelijk erkend wordt in de wet. Deze rol concurreert niet met de bevoegdheid van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen (CBF) ten aanzien van de deelnemers aan die systemen of, in het geval van Euroclear, van de bank die ze hanteert. Beide benaderingen vullen elkaar aan. Bij de uitvoering van deze wettelijke bepalingen dienen evenwel overlappingsen te worden vermeden tussen de desbetreffende controles van de Bank en die van de CBF. Dit zou één van de taken moeten worden van het comité voor financiële stabiliteit over wiens rol ik het later nog zal hebben.

Het oversicht van de betalings- en vereffeningssystemen is echter slechts één van de bijdragen van de centrale banken tot de stabiliteit van het financiële stelsel. Hoewel er geen uniek model bestaat voor de institutionele organisatie van de controle op afzonderlijke financiële instellingen (doorgaans micro-prudentieel toezicht genoemd) en elk land verschillende regelingen hanteert die vaak veeleer voortvloeien uit historische wisselvalligheden dan uit een weloverwogen keuze, kan men niettemin vaststellen, zoals blijkt uit de toelichting bij de artikels, dat het macro-prudentiële of systemische toezicht overal toevertrouwd is aan de centrale banken.

Inderdaad, hoewel de centrale banken niet steeds belast zijn met de controle op de afzonderlijke kredietinstellingen, hebben zij toch overal als opdracht bij te dragen aan de stabiliteit van het financiële stelsel in zijn geheel. Deze functie sluit nauw aan bij hun functie van kredietgever in laatste instantie, evenals bij hun verantwoordelijkheden op het gebied van toezicht op de goede werking van de betalings- en afwikkelingssystemen.

Bovendien is het traditionele onderscheid tussen het micro-prudentiële toezicht – dat valt onder de bevoegdheid van de CBF en de Controledienst voor de Verzekeringen (CDV) – en het macro-prudentiële toezicht – dat valt onder de bevoegdheid van de Bank – aanzienlijk vervaagd tengevolge van de recente ontwikkelingen binnen het Belgische financiële stelsel. Wat op het spel staat bij de hervorming, is bijgevolg het instellen van institutionele regelingen die kunnen tegemoet komen aan de door deze ontwikkelingen gestelde uitdagingen, in het bijzonder:

- de belangrijke concentratiebeweging in de banksector, die heeft geleid tot de oprichting van een beperkt aantal grote actoren. Alhoewel er in België eind 2001 nog ongeveer

112 kredietinstellingen werkzaam waren, is het grootste gedeelte van de bancaire activiteiten geconcentreerd bij vier grote groepen: Fortis, Dexia, KBC en BBL-ING. Deze groepen verlenen ongeveer 79 pct. van alle binnenlandse kredieten en verzamelen eveneens ongeveer 76 pct. van alle binnenlandse cliëntendeposito's. Het gezamenlijke balanstotaal van deze vier groepen bedraagt nu ongeveer 80 pct. van de totale activa en passiva van de Belgische banksector, tegenover een marktaandeel van slechts 43 pct. in 1995;

- deze concentratiebeweging ging gepaard met een belangrijke diversificatie van de activiteiten van de banksector onder meer via de vorming van bankverzekeringsgroepen. Alle grote Belgische banken hanteren momenteel een strategie waarin het bankverzekeringconcept centraal staat en schakelen hun kantorennetwerken in bij de distributie van verzekeringsproducten. Zo stond, volgens de Belgische Beroepsvereniging van Verzekeringsondernemingen, de banksector in 2000 in voor de distributie van ongeveer 40 pct. van alle verzekeringscontracten terwijl dit in 1994 slechts voor 10 pct. het geval was. Het aandeel van de bancaire netwerken bij de verdeling van individuele levensverzekeringcontracten liep in 2000 zelfs op tot ongeveer 70 pct.;
- een derde belangrijke ontwikkeling in het Belgische financiële landschap wordt tot slot gevormd door de geleidelijke evolutie van een financieel stelsel waarin de bancaire intermediaatied een overwicht had naar een financieel stelsel waarin de intermediaatied via de institutionele investeerders of de financiële markten een grotere rol zal gaan spelen. Deze trend tot bancaire desintermediaatied is in België vooral merkbaar aan de passivazijde van de bankbalansen. Een analyse van de financiële activa van particulieren toont inderdaad aan dat het deel van deze activa dat wordt aangehouden onder de vorm van zicht- en spaardeposito's terugviel van 38 pct. eind 1995 tot ongeveer 26 pct. eind 2001. Deze scherpe terugval werd gecompenseerd door een stijging van de financiële activa onder de vorm van aandelen in beleggingsfondsen en tegoeden bij pensioenfondsen en verzekeraars. De desintermediaatied aan de activazijde van de bankbalansen blijft vooralsnog achter bij de ontwikkelingen in de Angelsaksische landen wat onder meer tot uiting komt in de relatief lage beurskapitalisatie van de Belgische beurzen (eind 1999 een beurskapitalisatie ter waarde van ongeveer 77 pct. van het BBP in België ten opzichte van 193 pct. in de Verenigde Staten en 90 pct. in de eurozone) en het beperkte aantal uitgiftes van schuldpapier door Belgische ondernemingen.

De recente evoluties in de financiële sector, en meer bepaald de grotere risicodiversificatie die zij mogelijk hebben gemaakt, hebben de kans op een individuele insolventie wellicht doen afnemen. De waarschijnlijkheid dat een dergelijke insolventie een systemisch karakter vertoont is integendeel toegenomen.

Het feit dat België, in tegenstelling tot de meeste omliggende landen, geen noemenswaardige crisis heeft gekend in de afgelopen twee decennia, mag dan ook niet leiden tot zelfgenoegzaamheid, want het risicoprofiel van de Belgische financiële sector verschilt vandaag de dag sterk van het vroegere risicoprofiel.

Deze ontwikkelingen zijn echter niet eigen aan België alleen. Zij hebben de Europese Centrale Bank (ECB) ertoe gebracht te pleiten voor een verhoogde betrokkenheid van alle nationale centrale banken (NCB's) van het eurogebied bij het micro-prudentiële toezicht. Als gevolg van hun dubbele hoedanigheid van nationale instellingen en volwaardige leden van het ESCB, zijn de NCB's immers in staat de nodige coördinatie van het toezicht op Europees niveau te verzoenen met het behoud van de nabijheid tussen de micro-prudentiële toezichthouders en de financiële instellingen, die noodzakelijk is om te verzekeren dat met de lokale eigenheid rekening wordt gehouden.

De overdracht van de verantwoordelijkheid voor het monetaire beleid aan de Raad van Bestuur van de ECB heeft bovendien tot gevolg gehad dat het klassieke argument volgens hetwelk de bundeling binnen één en dezelfde instelling van de monetaire en prudentiële functies zou kunnen leiden tot belangenconflicten, onderuit is gehaald, tenminste voor wat betreft de NCB's van het eurogebied. Terwijl de verantwoordelijkheid voor de monetaire-beleidsvoering werd overgedragen aan het communautaire niveau, blijven het micro-prudentiële toezicht en de functie van kredietgever in laatste instantie nationale bevoegdheden, wat inhoudt dat de kostprijs van een eventuele faling ten laste valt van de nationale belastingbetaler.

Het is derhalve van belang te streven naar een zo stevig mogelijke ontwikkeling van de eerste verdedigingslinies, met name de prudentiële regelgeving en het micro-prudentiële toezicht en, meer in het algemeen, de preventieve maatregelen die het minder waarschijnlijk maken dat herstelmaatregelen moeten worden toegepast. Als kredietgever in laatste instantie en dus als laatste toevlucht vóór een beroep wordt gedaan op de belastingbetaler, kan de Bank er geen genoegen mee nemen een crisissituatie af te wachten alvorens zich te interesseren voor de goede gezondheid van de individuele financiële instellingen.

Uit een recente studie over het toezicht op de financiële diensten in de OESO* blijkt dat – ondanks de aantrekkingskracht van het Engelse model met één enkele toezichthouder, die tegelijkertijd verantwoordelijk is voor het toezicht op de banken, de beleggingsondernemingen en de verzekeringsondernemingen, en die volledig gescheiden is van de centrale bank – de recente hervormingen in een groot deel van de Europese landen (Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk, Ierland, Nederland) alle in de richting gaan van het behoud of zelfs de versterking van de banden tussen de toezichthoudende autoriteit en de centrale bank. In de meeste gevallen sluit dit een toenadering tussen de verschillende toezichthouders trouwens niet uit.

Volgens die studie was in 1999, op basis van een staal van 123 landen, de rechtstreekse betrokkenheid van de centrale bank bij het micro-prudentiële toezicht op de banken een algemene regel die in 72 pct. van de gevallen wordt bevestigd. In 51 pct. van het gehele staal bleven de bevoegdheden van de centrale bank beperkt tot het toezicht op de banken. In 13 pct. van de gevallen combineerde de centrale bank haar bevoegdheden als toezichthouder van de banken met de controle op de verzekeringsondernemingen. In 6 pct. van de gevallen was ze bevoegd voor het toezicht op zowel de banken als de beleggingsondernemingen, en in 2 pct. van de gevallen, ten slotte, oefende ze terzelfder tijd toezicht uit op de banken, de verzekeringsondernemingen en de beleggingsondernemingen.

Ook in de Verenigde Staten werd gekozen voor een toenemende betrokkenheid van de centrale bank bij het prudentiële toezicht, naar aanleiding van de hervorming van de *Glass Steagall Act*, een hervorming die de hinderpalen wegnam voor de oprichting van financiële conglomeraten die actief zijn in het bankwezen, de verzekeringen en de beleggingsdiensten. Bij die gelegenheid werden de bevoegdheden van de *Federal Reserve* in het vlak van prudentiële controle op de banken bevestigd en zelfs uitgebreid tot het toezicht op de *financial holding companies*, via welke de Amerikaanse financiële instellingen actief mogen zijn in de drie sectoren.

* OESO, Financial Market Trends, april 2002.

De *Federal Reserve* heeft haar betrokkenheid bij het micro-prudentiële toezicht vaak gewettigd met de bewering dat ze anders niet in staat zou zijn geweest crisissen op te vangen zoals het bankroet van het hefboomfonds LTCM, de gevolgen van de gebeurtenissen van 11 september of de opeenvolgende crisissen in de opkomende landen: Argentinië (2001), Brazilië (1999), Rusland (1999), Zuidoost-Azië (1997) en Mexico (1994). Gelet op de toenemende complexiteit van het mondiale financiële landschap vergt het beheersen van crisissituaties immers een diepgaande kennis van de werking van de financiële instellingen en van hun onderlinge interacties, maar ook van de wisselwerking tussen financiële en niet-financiële instellingen en tussen de markten.

Crisisbeheersing vereist derhalve niet alleen een goede kennis van de situatie van de individuele financiële ondernemingen, maar ook van de infrastructuur in het vlak van betalings- en vereffenings-systemen en van de potentiële weerslag van de crisis op de reële economie, twee gebieden die behoren tot de *core business* van centrale banken. Het is immers onontbeerlijk een zo volledig mogelijk beeld te hebben van de situatie en te kunnen beschikken over de meest uiteenlopende expertises, zowel op juridisch vlak (vooral inzake faillissementsrecht) en wat de boekhouding betreft, als op economisch (met name voor macro-economische en macro-prudentiële analyses) en financieel gebied (kennis van de markten en de financiële technieken).

Dit is ook waarom het wetsontwerp de drie instellingen verplicht om samen te werken en aan de Bank een coördinerende rol inzake de prudentiële controle toewijst. Zelfs al behoudt elke sector zijn specificiteiten, de hergroepering van de controle-autoriteiten maakt het mogelijk om een globaal beeld te krijgen van de door zulke groepen gelopen risico's. Dit is in het bijzonder belangrijk om de risicotransfers tussen de verschillende onderdelen van een financiële groep te kunnen inschatten, zeker wanneer zij tot diverse sectoren behoren die aan een verschillende reglementering onderhevig zijn en waartussen aldus een zekere vorm van reglementaire arbitrage plaats zou kunnen vinden. Een dergelijke hergroepering is in het bijzonder in België pertinent omdat de belangrijkste Belgische financiële groepen allemaal een strategie hanteren waarin het bankverzekeringsconcept een belangrijke plaats inneemt.

Het wetsontwerp heeft desalniettemin voor een andere aanpak geopteerd dan de recente hervormingen van de prudentiële controle in onze buurlanden, aangezien de Bank geen rechtstreekse rol in de operationele aspecten van de micro-prudentiële controle wordt toegewezen. Deze laatste blijft de exclusieve verantwoordelijkheid van de CBF en de CDV.

Het wetsontwerp compenseert deze afwezigheid van een directe betrokkenheid van de Bank in de operationele aspecten van de micro-prudentiële controle echter door een institutionele toenadering tussen de CBF, de CDV en de Bank en door een coördinerende rol inzake de prudentiële controle aan de Bank toe te kennen. De onderliggende doelstelling hiervan is enerzijds de toegang van de Bank te verzekeren tot informatie over de individuele instellingen die noodzakelijk is bij de uitoefening van haar taken en anderzijds te garanderen dat rekening wordt gehouden met de macro-prudentiële dimensie bij de uitoefening van de micro-prudentiële controle. In een land met de omvang van België, is het bovendien belangrijk zoveel mogelijk synergieën te kunnen ontwikkelen door het bijeenbrengen van de middelen die door de verschillende controle-instellingen aan het vrijwaren van de stabiliteit van het financieel systeem worden toegewezen.

De groeiende complexiteit van de activiteiten en de structuur van de grote gediversifieerde financiële groepen vereisen immers het bijeenbrengen van een palet van meer en meer gespecialiseerde

en gevarieerde deskundigheden maar ook de versterking van de relaties tussen de micro- en macro-prudentiële autoriteiten.

Die deskundigheden zijn schaars, en zowel de Bank als de CBF en de CDV hebben er alle belang bij hun per definitie beperkte middelen te verenigen om een optimale inbreng te kunnen leveren aan de werkzaamheden van de vele internationale organisaties die instaan voor het vastleggen van de nieuwe internationale standaarden inzake het prudentiële toezicht. Als lid van de G10 kan België niet enkel deelnemen aan het uitwerken van de Europese richtlijnen in de sector van de financiële diensten en aan het macro-prudentiële werk in het kader van het Comité voor het banktoezicht van het ESCB, maar eveneens aan de werkzaamheden van het Bazelse Comité voor het banktoezicht, dat zich bezighoudt met het opstellen van de mondiale standaarden inzake het toezicht op de banken.

Dat bevoorrechte statuut – momenteel zijn immers slechts negen lidstaten van de Europese Unie in het Bazelse Comité vertegenwoordigd – is eveneens nauw verbonden met de positie van de Bank als medeoprichter en belangrijk aandeelhouder van de Bank voor Internationale Betalingen (BIB). Het is trouwens de BIB die instaat voor het secretariaat en de huisvesting van het Bazelse Comité, dat in 1974 werd opgericht door de centrale-bankpresidenten van de G10, en aan wie het verder verslag uitbrengt, net als een aantal andere comités van centrale bankiers van de G10, zoals het *Committee on Payment and Settlement Systems* of het *Committee on the Global Financial System*.

Die situatie is een belangrijke troef voor het Belgische financiële stelsel, aangezien onze vertegenwoordigers binnen het Bazelse Comité en zijn vele werkgroepen op die manier de normen kunnen beïnvloeden zodat rekening wordt gehouden met de specifieke Belgische context. Er zijn echter niet voldoende middelen om aan alle werkzaamheden deel te nemen.

Bovendien wordt er vaak dubbel werk geleverd, vermits België soms binnen dezelfde organisatie door meerdere mensen wordt vertegenwoordigd. Hoewel dat nu en dan gerechtvaardigd is, wanneer er uiteenlopende deskundigheden worden vereist, zijn er in een aantal gevallen synergieën mogelijk.

Niet enkel het zoeken naar synergieën, maar ook het samenbrengen van bepaalde functies zou zowel de Bank als de CBF of de CDV in staat moeten stellen middelen te vinden om hun respectieve opdrachten beter te vervullen. Het zou eveneens moeten bijdragen tot het bevorderen van de samenwerking tussen de drie instellingen. De bundeling van functies zou bijgevolg verder moeten gaan dan de ondersteunende functies zoals informatica en het human-resourcesbeleid; ze zou moeten gelden voor alle functies behalve de eigenlijke toezichtfuncties, bijvoorbeeld de internationale samenwerking, het prudentiële beleid, de macro-prudentiële analyses en de juridische studies.

De aan de Bank toegewezen coördinerende rol zal eveneens tot uiting komen in de deelname van meerdere leden van haar directiecomité aan de beslissingsorganen van de CBF en de CDV, waarin ze echter in persoonlijke hoedanigheid zitting zullen hebben. Ze zullen er hun deskundigheid op het macro-economische en macro-prudentiële vlak ter beschikking stellen en ervoor zorgen dat de Bank zo snel mogelijk op de hoogte wordt gebracht bij een crisis in een financiële instelling.

De coördinatie zal ook worden versterkt door de invoering van een institutioneel overkoepelend systeem in de vorm van een *Overheid der financiële diensten*, die twee organen omvat, die door de Gouverneur van de Bank zullen worden geleid.

Het eerste is het Comité voor financiële stabiliteit dat de aangelegenheden in het gemeenschappelijke belang van de drie instellingen zal behartigen, zoals onder meer de stabiliteit van het financiële stelsel, het crisisbeheer en de interactie tussen het oversight op de betalings- en vereffeningssystemen en het prudentiële toezicht. Het comité zal bestaan uit de leden van de drie directiecomités en zou eveneens moeten instaan voor het beheer van de gemeenschappelijke functies, inbegrepen het personeel dat daaraan meewerkt.

Het tweede is de Raad van toezicht van de Overheid der financiële diensten, die zal zijn samengesteld uit de leden van de raden van toezicht van de CBF en de CDV en de leden van de Regentenraad van de Bank. Die nieuwe raad zal, op vraag van de betrokken ministers of op eigen initiatief, advies verstrekken over aangelegenheden inzake organisatie, werking en coördinatie van het functioneren van de financiële markten en de financiële instellingen. De raad zal eveneens de dialoog organiseren tussen de CBF, de CDV en de Bank.

Deze institutionele structuur lijkt misschien nodeloos ingewikkeld. Ze beantwoordt echter aan een even complexe realiteit die bovendien voortdurend in beweging is. Uit het rechtsvergelijkend onderzoek in de hierboven vermelde studie van de OESO blijkt bovendien dat de institutionele regelingen in het buitenland niet eenvoudiger zijn, wel integendeel, en dat zelfs in de landen waar een enkele toezichthouder werd aangesteld.

Dankzij deze diverse regelingen zou de institutionele organisatie van het bedrijfseconomische toezicht in België in overeenstemming moeten kunnen worden gebracht met de situatie die bestaat op het niveau van het Eurosysteem, waarin ons land – samen met het Groothertogdom Luxemburg – de landen waren waar de banden tussen de centrale bank en de micro-prudentiële toezichthouders tot op heden het minst strak waren.

Het is inderdaad belangrijk dat de institutionele organisatie van het toezicht in België zo nauw mogelijk aansluit bij de meest gangbare situatie in de landen van de eurozone. Dit zou de samenwerking in Europees verband, die onder meer in het kader van het Banking Supervision Committee van het ESCB plaats vindt, vergemakkelijken. Bovendien zou dit een eventuele latere integratie van de nationale structuren op Europees niveau vereenvoudigen.

Behalve de verwachte voordelen inzake stabiliteit van het financiële stelsel, zouden deze nieuwe regelingen ook meer rechtstreeks ten goede moeten komen aan de gecontroleerde ondernemingen, in die zin dat de kwaliteit van het institutionele kader een steeds belangrijker factor is in de evaluatie van het risicoprofiel van de financiële ondernemingen door de markten en de ratingagenschappen.

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het wetsontwerp gunstig werd onthaald door de ECB, aan wie het voor advies werd voorgelegd, vermits het beantwoordt aan de door haar geuite wens dat alle NCB's van het Eurosysteem nauwer zouden worden betrokken bij het micro-prudentiële toezicht. De ECB heeft echter gevraagd dat een aantal verduidelijkingen zouden worden aangebracht aan de tekst, zodat kan worden gegarandeerd dat de bepalingen van het Verdrag, in het bijzonder die met betrekking tot de onafhankelijkheid van de centrale banken, worden nageleefd. De tekst werd in die zin aangepast. Vermits het echter nodig zou kunnen blijken een aantal zaken te regelen via Koninklijk Besluit, met name ingeval van onvermogen om tussen de drie instellingen een akkoord te bereiken inzake samenvoeging van activiteiten, heeft de ECB gevraagd de eventuele uitvoeringsbesluiten

eveneens aan haar voor te leggen, zodat zij kan onderzoeken of zij in overeenstemming zijn met de bepalingen van het Verdrag die betrekking hebben op het ESCB.

Samengevat beoogt het wetsontwerp de verzoening tussen de noodzaak om institutionele regelingen in te voeren die het hoofd kunnen bieden aan de uitdagingen gesteld door de recente ontwikkelingen van het financiële stelsel, en de handhaving van de operationele autonomie van de micro-prudentiële toezichthouders met het oog op het behoud van de continuïteit. Dit zal ook bijdragen tot de vrijwaring van de eigenheid van banken, verzekeraars en andere financiële instellingen. Het is nu van essentieel belang dat deze institutionele regelingen, die erop gericht zijn de coördinatie van het prudentiële toezicht aan de Bank toe te vertrouwen, op het terrein werken.